

Ο ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΣ ΔΑΜΙΑΝΟΣ Ο ΝΕΟΣ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΔΑΜΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

I

Τῷ 1805 ἐξεδόθη τύποις «Ἐνετίησιν παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ τῷ ἔξ Ἰωαννίνων» «Ἀσματικὴ ἀκολουθία τοῦ ἐν ἁγίοις ὀσιομάρτυρος Δαμιανοῦ τοῦ ἐκ Μυριχόβου, ἣ ἐμπεριεῖληπται καὶ τις κανὼν παρακλητικὸς πρὸς τὸν τίμιον Πρόδρομον ἐπὶ ἀσθενοῦντας ἢ καὶ ἄλλως εἰς συμφορὰς καὶ περιπετείας τελούντας ψαλλόμενος, ποιηθεῖσα μὲν παρὰ τοῦ ἐν ἱερομονάχοις Διονυσίου τοῦ ἐπιλεγομένου Παπαδοπούλου, προτροπῇ δὲ τοῦ πανοσιωτάτου ἀρχιμανδρίτου τῆς ἁγιωτάτης μητροπόλεως Λαρίσης κυρίου Ἰακώβου νῦν πρώτον τύποις ἐκδοθεῖσα σπουδῇ καὶ φιλοτίμῳ δαπάνῃ τοῦ τιμιωτάτου κυρίου Βησσαρίωνος Χ. Γεωργίου ἀρτοπωλητοῦ, τοῦ ἐκ Λαρίσης εἰς χρῆσιν τῶν τῆν τούτου μνήμην κατ' ἔτος τελούντων καὶ τῶν ἄλλων εὐσεβῶν, ὅσοι τιμᾶν τὸν ἅγιον βούλονται» (σελ. 52).

Ἐν ἀρχῇ (σ. 3 καὶ 4) προσφώνησις τοῦ Βησσαρίωνος Χ. Γεωργίου φέρουσα χρονολογίαν «αἰδ' Ὑεπτεμβρίῳ» «τῷ πανοσιωτάτῳ καὶ σεβασμίῳ μοι ἀρχιμανδρίτῃ κυρίῳ κυρίῳ Ἰακώβῳ» ἐν ἣ, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἀναφέρει ὅτι ἀνατίθησι τὴν ἀκολουθίαν ταύτην αὐτῷ «ἐπειδὴ γινώσκει ὅτι καὶ πρὸς τὸν ἅγιον λίαν εὐλαβῶς διάκειται καὶ μάλιστα πρὸ πολλοῦ τὴν τούτου ἀκολουθίαν ἰδεῖν εἰς φῶς ἐπεθύμει, ὥς καὶ τὴν αὐτῆς μετάνοιαν εἰς τὸ ἐκείνου μονύδριον ἔχουσα» καὶ παρακαλῶν λέγει «δι' ἐπιστασίας τῆς σῆς ἐμῶν δὲ ἀναλωμάτων σπούδασον τοῖς τύποις ἐκδοῦναι» (σ. 4).

Ἐπειτα (σ. 5 καὶ 6) ἀπάντησις τοῦ Ἰακώβου φέρουσα χρονολογίαν «αἰδ' Ὑοκτωμ.» «τῷ τιμιωτάτῳ καὶ χρησιμωτάτῳ κυρίῳ Βησσαριῶνι Χ. Γεωργίῳ», ἐν ἣ, πρὸς τοῖς ἄλλοις, εὐχαριστεῖ αὐτὸν διὰ τὴν δωρεὰν πρὸς ἐκτύπωσιν τῆς ἀκολουθίας «ἥς τινος οἷ τε ἐν τῇ αὐτῇ μονῇ πατέρες καὶ οἱ ἄλλοι τῶν εὐσεβῶν ὑστερούμενοι καὶ τῆς τοῦ ἁγίου μνήμης ἐτησίως ἐφισταμένης μὴ ἔχοντες κατὰ τὸ εἶδος τιμᾶν αὐτὸν λίαν ἐπὶ τούτῳ ἠθύμουν τε καὶ ἥσχαλλον» (σ. 5).

Μετὰ τὰ ἀνωτέρω ἔπεται ἡ ἀκολουθία (σ. 7-43) καὶ ἀκολουθεῖ «ὁ παρακλητικὸς κανὼν πρὸς τὸν τίμιον Πρόδρομον» (σ. 44-52).

II

Ἐν τῇ πανεπιστημιακῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Τυβίγγης ὑπάρχουσι δύο χειρόγραφα περιέχοντα τὴν ἀκολουθίαν Δαμιανοῦ τοῦ νέου, τὸ ὑπ' ἀριθμὸν

Mb 31 (φύλ. 3^a - 15^B) καὶ τὸ ὑπ' ἀριθμὸν Mb 37 (φύλ. 11 - 20). (Πρβλ. κατάλογον Schmid σ. 58 καὶ 73)¹.

Τῶν χειρογράφων τούτων ζητήσας ἔλαβον φωτογραφικὰ ἀποτυπώματα τῆ μεσολαβήσει τοῦ διαπρεποῦς ἐν Λειψία ἐφημερίου τῆς Ἑλληνικῆς κοινότητος παν. Θεολόγου Παρασκευαΐδου, ἀρχιμανδριτοῦ, ὃν καὶ ἐνταῦθα εὐχαριστῶ. Ἐν τῷ πρώτῳ τῶν χειρογράφων τούτων ἐν φύλλῳ 3^a ἐν μὲν τῇ ἄνω ᾄα, ἀναγινώσκωμεν «Attulit e Constandinopoli Tybingem D. D. Steph. Garlachius et mihi M. Martino Crusio 30 Junii D. D. 1581» ἐν δὲ τῇ κάτω 11 Decemb. 1572 Gerlachius Tybingem attulit», ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ἐν φύλλῳ 20 ἐν τέλει «Discripsit mihi M. Martino Crusio Jacobus Maier Biniccisis, θεράπων meus 1581 mense Aprilii».

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω σημειώσεων γίνεται δῆλον ὅτι τὴν πρώτην ἀκολουθίαν τοῦ Δαμιανοῦ ἔστειλεν εἰς Τυβίγγην ὁ Γερλάχιος τῷ 1572, τῷ δὲ 1581 ἐδώρηθη αὐτῇ τῷ Κρουσίῳ κατὰ μῆνα Ἰούνιον, κατὰ τὸ αὐτὸ δ' ἔτος κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον ἀντεγράφη αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Φιλίππου Μάγερ, τοῦ βοηθοῦ φοιτητοῦ τοῦ Κρουσίου, καὶ ἐδόθη αὐτῷ. Ἐκ τῆς παραβολῆς τῆς δευτέρας ἀκολουθίας πρὸς τὴν πρώτην πιστοῦται ὅτι ἡ δευτέρα εἶναι ἀκριβὲς ἀντίγραφον τῆς πρώτης.

Ἐν τῇ κάτω ᾄα τῆς πρώτης ἀκολουθίας (φ. 3^a) ὑπάρχει ἡ σημείωσις «Ὁ Ρενδίνης D. Damascinus cujus putatur fuisse propinquus hic Damianus» καὶ τῇ κάτω ᾄα τῆς δευτέρας ἀκολουθίας (φ. 11^a) «Ὁ Ρενδίνης. Hoc manu Theodosii Zygomalae scriptum erat: reliqua omnia manu τοῦ Ρενδίνης². Hic vocatur D. Damascenus: cujus putatur propinquus fuisse hic Damianus».

Τίς ὁ συγγραφέας τὴν ἀκολουθίαν ταύτην δὲν γνωρίζομεν, ἐκ τοῦ σημειομένου ὅμως ἐν τῇ ἀκολουθίᾳ «εἰς τὸν ὄρθρον. Ὁ κανὼν οὗ ἡ ἀκροστιχίς ἄσμασι τιμῷ Δαμιανὸν ἀξίως, ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίαις Ματαῖος» γίνεται δῆλον ὅτι ὁ γράψας τὴν ἀκολουθίαν ἐκαλεῖτο Ματθαῖος.

Παραβάλλοντες τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Δαμιανοῦ τὴν περιεχομένην εἰς τοὺς δύο μνημονευθέντας κώδικας τῆς Τυβίγγης πρὸς τὴν ἐντυπον ἀκολουθίαν αὐτοῦ παρατηροῦμεν ὅτι αὐτῇ εἶναι τελείως διάφορος ἐκείνων συμφωνοῦσα μόνον ἐν τούτῳ πρὸς αὐτάς ὅτι καὶ αἱ τρεῖς περιέχουσι τὸ αὐτὸ

¹ Ὁ σοφὸς καθηγητὴς κ. Β. Α. Μυστακίδης ἐν τοῖς «Θεταλικαῖς σημειώμασι» γράφων περὶ Κρουσίου ἀναφέρει τὰ ἄνω χειρόγραφα. Ἐκ τῆς μελέτης ταύτης ἐπληροφόρηθην περὶ τῆς ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῆς Τυβίγγης ἀποκειμένης ἀκολουθίας τοῦ Δαμιανοῦ, καταγομένου ἐκ Μυριχόβου τῆς Θεοσώστου παροικίας μου.

² Πρόκειται περὶ τοῦ ἐξόχου θεολόγου τοῦ 16^{ου} αἰῶνος Δαμασκηνοῦ τοῦ Στουδίτου, Ἐπισκόπου τῆς κατὰ Μακεδονίαν Λιτῆς καὶ Ρενδίνης. Πβ. τὰ προλεγόμενα τῆς ἐμῆς ἐκδόσεως, Ἀκολουθία τοῦ νεοφανοῦς μάρτυρος Νικολάου τοῦ ἐξ Ἰχθύος, Ἀθῆναι 1930.

συναξάριον τοῦ ἁγίου Δαμιανοῦ. Μικραὶ παραλλαγαὶ παρατηρούμεναι μεταξὺ τοῦ συναξαρίου τοῦ ἁγίου τῶν δύο κωδίκων τῆς Τυβίγγης καὶ τοῦ τῆς ἐντύπου ἀκολουθίας ἐξηγοῦνται ἐκ τῆς κακῆς ἀντιγραφῆς, τῆς γενομένης ὑπὸ τοῦ Διονυσίου, ἴσως δὲ καὶ τῆς τάσεως αὐτοῦ πρὸς διόρθωσιν.

III

Ἐν τινι κώδικι, ὃν ἠτύχησα νὰ εὔρω παρερριμμένον ἐν τῇ διαλελυμένῃ καὶ ἐρήμῳ Μονῇ τῆς ἁγίας Τριάδος Σιάμου¹, εὔρηται καὶ ἡ ἀκολουθία τοῦ Δαμιανοῦ τοῦ νέου καταλαμβάνουσα τὰ φύλλα 111^a - 121^b. Ἡ ἀκολουθία αὕτη εἶναι ἡ αὐτὴ πρὸς τὴν ἐν τοῖς κώδιξι τῆς Τυβίγγης περιεχομένην μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι τὸ Συναξάριον τοῦ ἁγίου ἔχει τεθῆ ἐν τέλει τῆς ἀκολουθίας, ἐνῶ ἐν τοῖς κώδιξι τῆς Τυβίγγης μεταξὺ τῆς ἑκτῆς καὶ ἑβδόμης φῶδης. Τὸν κώδικα τοῦτον τοῦ Σιάμου, ἀφοῦ ἐμελέτησα καὶ ἀντέγραφα τὰ ἐν αὐτῷ ἀνέκδοτα, ἐν οἷς καὶ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Δαμιανοῦ τοῦ νέου, ἐδώρησα εἰς τὸ Σπουδαστήριον τῆς θεολογικῆς σχολῆς τοῦ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστημίου, οἱ καθηγηταὶ τῆς ὁποίας δι' ἐγγράφου τοῦ κοσμητοροῦ ἠὲ χαρίστησάν με διὰ τὴν πολύτιμον δωρεάν².

IV

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει ὅτι ἔχομεν δύο διαφόρους ἀκολουθίας τοῦ ἁγίου Δαμιανοῦ τοῦ νέου, τοῦ ἐκ τοῦ χωρίου Μυριχόβου³, τὴν ὑπὸ τοῦ Διονυσίου τοῦ ἐπιλεγομένου Παπαδοπούλου, ἣτις ἔχει καὶ τύποις ἐκδοθῆ, καὶ τὴν τοῦ Ματθαίου, ἣτις εὔρηται ἐν τοῖς εἰρημένοις κώδιξι τῆς Τυβίγγης καὶ ἐν τῷ κώδικι τῆς ἁγίας Τριάδος Σιάμου καὶ εἶναι ἀνέκδοτος⁴.

Τὴν ἀνέκδοτον ταύτην ἀκολουθίαν ἐκδίδομεν κατωτέρω ἐκ τῶν εἰρημένων κωδίκων καὶ δὴ τοῦ τῆς μονῆς τῆς ἁγίας Τριάδος, ὅστις εἶναι ἀρχαιότερος τῶν κωδίκων τῆς Τυβίγγης, ὡς ἐκ τῆς γραφῆς γίνεται δῆλον.

Ἐν τῷ κειμένῳ τῶν κωδίκων ἐλάχιστα σφάλματα ὑπάρχουσιν, ἅτινα διωρθώσαμεν, χωρὶς νὰ ἀναφέρωμεν αὐτὰ, καθ' ὅσον ταῦτα καὶ ἐλάχιστα εἶναι καὶ ἀνάξια λόγου.

¹ Πρβλ. τὴν ἐμὴν πραγματείαν Αἱ ἱεραὶ Μοναὶ τῆς Πίνδου, ἐν Ἀθήναις 1929 σ. 19.

² Περιγραφὴν τοῦ κώδικος ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ (ἀρ. 3 τῆς 18 Ἰανουαρίου 1930) ὁ ἐκ τῶν καθηγητῶν τῆς Σχολῆς ταύτης κ. Κ. Δυοβουνιώτης.

³ Ἐν τῷ χωρίῳ Μυριχόβῳ τιμᾶται ἔτι ὑπὸ τῶν χωρικῶν ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Δαμιανοῦ τοῦ νέου. Ἀναζητήσαντες τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου ἐν τῷ ἐνοριακῷ ναῷ τοῦ χωρίου δὲν εὔρομεν αὐτήν. Εὐτυχῶς τὴν εὔρομεν ἐν τῷ τέμπλῳ τοῦ ἀρχαίου παρεκκλησίου τῶν Ταξιαρχῶν. Ταύτην παραθέτομεν ἐκ φωτογραφίας γενομένης κατ' ἐντολὴν ἡμῶν.

⁴ Μὴ διαμμένων ἐν Ἀθήναις, δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐξετάσω τίς οὗτος ὁ Ματθαῖος, ὅστις ἀναμφιβόλως θὰ εἶναι γνωστός καὶ ἐξ ἄλλων ὁμοίων συνθέσεων. Ὅμοίως δὲν ἐξηκρίβωσα τίς ὁ Διονύσιος Ἱερομ. Παπαδόπουλος ὁ συνθέτης τῆς ἐκδιδομένης ἐτέρας ἀκολουθίας τοῦ ὁσίου. Ὁ ἕτερος ἀναφερόμενος ἀρχιμ. τῆς Μητροπόλεως Λαρίσης Ἰάκωβος εἶναι γνωστός ἐκ χειρογράφων, ἅτινα κατέλιπε περὶ τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγ. Ἀχιλλεῖου Λαρίσης καὶ περὶ ἄλλων τινῶν. (Πβ. Προμηθεά Βόλου 1891 ἀρ. ΑΒ').

Μὴν Φεβρουάριος εἰς τὰς ἰδ' μνήμη τοῦ ἁγίου ὁσιομάρτυρος Δαμιανοῦ. Ἑσπέρας εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος α' τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Τῶν Λαρισσαίων τὰ πλήθη σκίρτα καὶ χόρευε· Δαμιανὸς γὰρ ὄντως νῦν ὑμῖν φύλαξ ὄφθη γενναίως μαρτυρήσας, ὡς τοῦ ἐχθροῦ τὰς μηχανὰς ἐτροπώσατο καὶ τοὺς ἀθέους κατέβαλεν ἀνδρικῶς ἀπελέγξας τούτους ἄφρονας.

Τῶν μοναζόντων ἡ δόξα καὶ τῶν μαρτύρων σφραγίς, Δαμιανὲ γενναῖε, τὰς ἐπάροεις καθεῖλες τῶν μὴ ὁμολογούντων ἕνα Θεὸν τρισὶ προσώποις ὑμνούμενον, διὸ στεφάνους ἐδέξω παρὰ Χριστοῦ ὑπὲρ σοῦ στερωῶς ἐνήθλησας.

Ἀγάλλου, χόρευε, σκίρτα σύλλογος πᾶς τῶν πιστῶν· ἰδοὺ γὰρ ὁ γενναῖος ῥαβδισμοὺς ὑπομείνας καὶ ὕβρεις καὶ βασάνους ἐν μέσῳ ἐχθρῶν τὸν Χριστὸν οὐκ ἤρνήσατο, ἀλλ' ἀνδρικῶς πάντα φέρων Δαμιανὸς μέχρι τέλους ἐστεφάνωται.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Τὸν φαεινὸν φωστῆρα καὶ μάρτυρα γενναῖον, πιστοί, Δαμιανὸν εὐφημήσωμεν· οὗτος γὰρ τῶν ἀθέων Ἀγαρηνῶν τὰς βλασφήμους πεύσεις εἰς ἀέρα διέλυσε καὶ τῇ ὀρθοδόξῳ πίστει πάντας τοὺς πιστοὺς ἐμμένειν ἐδίδαξε πεπληνημένους ἐπιστρέφας πρὸς φῶς θεογνωσίας λόγοις αὐτοῦ καὶ θεοσημείοις πιστωσάμενος, διὸ καὶ τὸν ἀμαράντινον παρὰ τοῦ ἀθλοθέτου Χριστοῦ ἐδέξατο στέφανον πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὰ στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος α'. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Νησιεῖα τὸ σῶμά σου σοφὲ ὄλον ἀπεκάθηρας καὶ ἀγρυπνία σὺν δάκρυσι διὸ καὶ γέγονας οἶκος τῆς Τριάδος, ἦν καὶ ὁμολόγησας ἐνώπιον τυράννων, μακάριε, τὰς ἀπειλὰς αὐτῶν εἰς οὐδὲν λογισάμενος, ταύτην ἔχων, Πάτερ, δυναμοῦσάν σε.

Γενναίως ἀντίστης τῷ ἐχθρῷ, μάρτυς πολυμήνυτε Δαμιανέ, καὶ κατήσχυνας τοῦτον καὶ ἔλυσας τὰς ἐνέδρας πάσας καὶ τὰς μηχανὰς αὐτοῦ καὶ πάντας τοὺς πιστοὺς καθωδήγησας πρὸς τὴν εὐσέβειαν, δι' ἣν, μάκαρ, τέλος εἴληφας μαρτυρίου, ὅθεν ἀνυμνοῦμέν σε.

Ραβδισμοὺς ὑπέμεινας στερωῶς καὶ στρεβλώσεις, πάνσοφε, διὰ τὸν πάντων δεσπόζοντα καὶ τέλος ἔλαβες μαρτυρίου δρόμον· ὅθεν ἐκδυσώπησον, Θεόν, Δαμιανέ, μάρτυς ἔνδοξε, ὑπὲρ τῶν πίστει σου ἐκτελούντων τὸ μνημόσυνον λυτρωθῆναι πειρασμῶν καὶ θλίψεων.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ἡ Λάρισσα εὐφράνθητι σήμερον ἐπὶ τῇ ἐνδόξῳ ἀθλήσει τοῦ νέου ὁσιομάρτυρος Δαμιανοῦ ὕμνοις ἁσματικοῖς τοῦτον γεραίρουσα· ἐκ σοῦ γὰρ ἀληθῶς ἐν τοῖς ἐσχάτοις καιροῖς, ὡς ἀσιτῆρ φαεινὸς ἐξανέτειλε τὸ σκότος λύων τῆς ἀγνωσίας καὶ τοὺς πιστοὺς φωτίζων ψυχικῶν καὶ σωματικῶν παθημάτων αὐτοὺς ρυόμε-

νος· διὸ μεγαλοφώνως τούτω βόησον· ὦ στρατιῶτα τοῦ Χριστοῦ καὶ μάρτυς ἀήττητε, ὡς παριστάμενος τῷ θρόνῳ τῆς τριουποσιᾶτος θεότητος ἐκτενῶς αὐτὴν ἰκέτευε ὑπὲρ τῶν πίσει καὶ πόθῳ τελούντων τὴν ἱεράν καὶ πανένδοξον μνήμην σου.

Εἰς τὸν ὄρθρον κανὼν οὗ ἡ ἀκροστιχίς Ἐσμοσι τιμῶν Δαμιανὸν ἀξίως, ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίαις Ματαῖος· Ὡδὴ α΄ ἤχος δ΄ Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ἀγάλλου καὶ χόρευε, Λάρισσα πόλις, καὶ σκίρτησον· ἐν σοὶ γὰρ ἐνήθλησε Δαμιανὸς ὁ στεροδὸς καὶ κατέβαλε τὰ θρόσση τῶν βαρβάρων σθένει δυναμούμενος τοῦ πατιοκράτορος.

Σήμερον εὐφραίνονται χοροὶ ὁσίων καὶ ἄνθρωποι τὸν κτίστην δοξάζοντες Δαμιανῷ τῷ στεροδῶς ἐναθλήσαντι δύνάμιν παρασχόντα ἐξ ὕψους ἀήττητον ὑπὲρ τῆς πίσεως.

Μεγίστων ἐπέτυχες στεφάνων, πάτερ πανόλβιε, ὁσίων τὸ καύχημα καὶ τῶν μαρτύρων σφραγίς· ὄθεν μέμνησο ἡμῶν τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου σήμερον παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ. Θ΄.

Μαρία πανάχαρante, τοῦ κόσμου σκέπη καὶ καύχημα, τοὺς δούλους σου φύλατι, τὸν σὸν υἱὸν καὶ Θεὸν τοὺς δοξάζοντας καὶ σὲ ὁμολογοῦντας παρθένον ἀμόλυντον καὶ ἀπειρόγαμον.

Ὡδὴ γ΄. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Ἀγγέλων χοροὶ καὶ Ἀποστόλων, μαρτύρων καὶ πάντων προφητῶν καὶ ἀσκητῶν τὰ τάγματα ἐν σοὶ νῦν ἐπαγάλλονται ὑπὲρ Χριστοῦ ἀθλήσαντι, Δαμιανὲ μάρτυς ἐνδοξε.

Σιγάτωσαν γλῶσσαι τῶν ἀπίστων καὶ πάντων ὁμοῦ τῶν οὐκ ὀρθῶς φρονούντων τὰ ἡμέτερα Δαμιανὸν τωθάζουσαι· Θεὸν γὰρ ὁμολόγησε τρισὶ πρόσωποις ὑμνούμενον.

Ἰκέτευε, μάκαρ, τὸν Σωτῆρα ρυσθῆναι παισμάτων χαλεπῶν τοὺς πόθῳ σε γεραίροντας καὶ πίσει, ἐορτάζοντας τὴν ἱεράν σου ἄθλησιν, Δαμιανὲ γενναϊότατε.

Ἁγία Παρθένε Θεοτόκε, ἡ μόνη Χριστὸν ὑπερφνωῶς ἐν μήτρᾳ σου βαστάσασα, τοῦτον αἰεὶ ἰκέτευε ρυσθῆναι πάσης θλίψεως τοὺς εὐσεβῶς ἀνυμνοῦντάς σε.

Καθ. ἤχος α΄ Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Συμφώνως οἱ πιστοὶ εὐφημήσωμεν ὕμνοις Χριστοῦ τὸν ἀθλητὴν· ἀνδρικῶς γὰρ καθεῖλε τὸ κράτος τοῦ ἀλάστορος καὶ τὴν πίσιν ἐκέρυξε μέσον σήμερον, τῶν ἀνομούνητων καὶ τούτοις μὴ φρονεῖν ὀρθῶς ἀλλ' ἀσεβῶς ἐπεφώνει Χριστῷ μὴ ὑπεῖκουσιν.

Ἔτερον. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὡς ἀστὴρ λαμπρότατος ἐκ τῆς Λαρίσσης ἀνεφάνης ἔνδοξε μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Λαμμανέ, διὸ τοὺς δούλους σου φύλαττε, τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην σου πάντοτε. Θ'.

Παναγία Δέσποινα ἡ προστασία καὶ πιστῶν βοήθημα σῶζε ποικίλων πειρασμῶν τοὺς σὲ κυρίως δοξάζοντας, Θεοῦ μητέρα καὶ πόθω γεραίροντας.

Ῥδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Τὸν γενναῖον στρατιώτην τοῦ Χριστοῦ καὶ λαμπρότατον τῶν δόσιων σίφη καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων ὑμνήσατε τὸν καθελόντα τὸ κράτος τοῦ ἀλάστορος, τοῦ δεινοῦ καὶ δολίου ἡμῶν πολεμήτορος.

Ἰερῶς ψυχὴν καὶ σῶμα κατεκόμησας ἔνδοξε ἐγκρατείας πόνοις ὄθεν σοι σαφῶς ἐπεφοίτησε τοῦ παρακλήτου ἡ χάρις καὶ ἀνέδειξε σε, παμμάκαρ, στερρὸν καὶ ἀήτητον μάρτυρα.

Μακαρίως σου τὸν βίον διετέλεσας, ὅσιε, μακαρίων ὄντως παρὰ τοῦ Σωτῆρος ἐπέτυχες καὶ ἀκηράτων στεφάνων ὄθεν μέμνησο τῶν πιστῶν σου τελούτων τὴν μνήμην πανένδοξε. Θ'.

Τὴν μητέρα τοῦ ὑψίστου δεῦτε πάντες ὑμνήσωμεν, τὴν ἐκ τῆς κατάρας τοῦ Ἀδάμ ἡμᾶς ἀπαλλάξασαν καὶ βασιλείας τῆς ἄνω ἀναδείξασαν κληρονόμους καὶ φίλους Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ῥδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ὡ νῦν τοῖς τελοῦσί σου γενοῦ τὴν μνήμην, ὅσιε, φύλαξ καὶ μεσίτης πρὸς τὸν κτίστην ρυσθῆναι πάντας ἐπιχειρῶν τοῦ ἐχθροῦ καὶ τὰς τῶν βαρβάρων μηχανὰς τελειῶς ἀφάνισον τοῦ Χριστοῦ μάρτυς ἔνδοξε.

Δαιμόνων ἀπέλασον τὰς παρατάξεις ὅσιε τὰς κατὰ τῶν πιστῶν ἐγειρομένας τῇ μεσιτείᾳ τῇ πρὸς Θεόν σου ἀεί, πρὸς αὐτὸν γὰρ κέκτησαι σαφῶς παρησίαν ἔνδοξε δι' αὐτὸν γὰρ ἐνήθλησας.

Ἀγάλλεται σήμερον ἀνθρώπων φύσις ἅπανα πλοῦτον κεκτημένη σε τοιοῦτον ἄσυλον ὄντως καὶ πρὸς τὸν πάντων Θεὸν πρέσβην δυνατώτατον ὁμοῦ. Πάντας οὖν, μακάριε, τοὺς ὑμνοῦντάς σε φύλαττε. Θ'.

Θεὸς σάρκα εἴληφεν ἐκ μήτρας σου πανάχραντε καὶ τοὺς ἁμαρτία κρατουμένους ἔσωσε πάντας καὶ πρὸς τὴν ὄντως ζωὴν αὐθις ἐπανήγαγε διὸ πάντες σε γεραίρομεν καὶ πιστῶς μακαρίζομεν.

Ῥδὴ στ'. Τὴν θείαν ταύτην καί:

Μαρτύρων ὄφθης συννόμιλος, δόσιων καὶ δικαίων ὁμόσκηνος, μάρτυς ἀήτητε, διὸ τοὺς δούλους σου φύλαττε βελῶν τοῦ διαβόλου ἀπολυτρούμενος.

Ἰσχυρὶ πάσας ἠφάνισας τὰς πεύσεις τῶν ἀπίστων, πανένδοξε, τοῦ παντοκράτορος· ὄθεν τὴν ἤτιαν μὴ φέροντες οἱ ἄνομοι πυρὶ σε κατέκαυσαν.

Ἀγγέλους, πάτερ, ἐώρακας, ὡς πάλαι Ἰακώβ ὁ θεσπέσιος, πρὸ τῆς ἀθλήσεως, οἱ σοι τὴν τρίβον ὑπέδειξαν, δι' ἧς ἀπήλθες μάκαρ πρὸς τὰ οὐράνια. Θ'.

Ἀγνή παρθένε πανάμωμε, μητέρα τοῦ Θεοῦ σε γινώσκωμεν καὶ μεγαλύνωμεν ἀναβοῶντές σοι πάναγνε τὸ χαῖρε τοῦ ἀγγέλου καὶ ἀνακράζοντες.

Κοντ. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ σταυρῷ.

Τῶν ἀσεβῶν Ἀγαρηνῶν τὰς ἐπάροσεις ὁ τοῦ Χριστοῦ ἀναδειχθεὶς ἀθλοφόρος Δαμιανὸς ἀνδρείως κατεπάλαισε πάσας καὶ κατέβαλε καὶ εἰς τέλος καθεῖλεν ὄθεν οὖν συνάχθητε οἱ πιστοὶ μετὰ πόθου ἀναβοῶντες μάρτυς σῶξε τοὺς πόθῳ τελοῦντας τὴν μνήμην σου.

Ὁ Οἶκος.

Ὑμνοὶς ἅπαντες πιστοὶ τὸν Θεὸν μεγαλύνωμεν, τὸν καθ' ἐκάστην ἐν ἡμῖν μεγάλα καὶ παράδοξα ἐργαζόμενον θαύματα, τὸν ρυόμενον ἡμᾶς ἀπὸ ποικίλων πειρασμῶν καὶ ἀναδείξαντα ἐν τοῖς ἐσχάτοις καιροῖς τὸν ἐνδοξον Δαμιανὸν γενναῖον, καὶ ἀήτητον μάρτυρα· οὗτος γὰρ ἀνδρικῶς τῇ δυνάμει τοῦ Χριστοῦ τὰς συμπλοκάς τῶν ἀσεβῶν διέλυσε, τὴν ὀρθόδοξον πίστιν τρανῶς κηρύξας. Αὐτῷ οὖν πιστῶς ἐκβοήσωμεν, μεγαλομάρτυς ἀθλητὰ ὡς ἔχων παρησίαν πρὸς τὸν Χριστὸν τὸν σε δοξάσαντα σῶξε τοὺς πόθῳ τελοῦντας τὴν μνήμην σου.

Ἐν ἔτει ζ'ς^ο μηνὶ Φεβρουαρίῳ ἰδ' ἄθλησις τοῦ ἁγίου ὁσιομάρτυρος Δαμιανοῦ τοῦ νέου. Στίχοι.

Δαμιανὸν φλέγουσι παῖδες ἀνόμων

Ὁρθῶς φρονοῦντα δημιουργὸν τῶν ὄλων,

Πυρὶ τετάρτῃ Δαμιανὸν δεκάτῃ τε φλέξαν.

5

Οὗτος ὁ ὁσιος μεγαλομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Δαμιανὸς ὑπῆρχεν ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ σουλτὰν Σελήμ ἐκ τῆς δευτέρας τῶν Θετταλῶν ἐπαρχίας ὀρμώμενος, ἐκ κόμης Ῥίχοβον ὀνομαζομένης, πατέρων εὐσεβῶν μὲν ἄλλως τε δὲ λιτῶς τὸν βίον διαγόντων. Οὗτος οὖν ἔτι νέαν ἄγων τὴν ἡλικίαν τὸν μονήρη βίον ἐπόθησε καὶ τὴν θρησαμένην καταλιπὼν ἢ ποδῶν εἶχε τὸ περιώνυμον ὄρος, τὸν Ἄθω φημί, κατέλαβε καὶ εἰς ἓν τῶν ἐκεῖ μοναστηρίων, ὃ τοῦ Φιλοθέου ὀνομάζεται, παραγενόμενος τὴν κόμην ἐκάρη τὸ τῶν μοναχῶν ἀμφιασάμενος σχῆμα. Χρόνον δὲ μικρὸν τῇ μονῇ ταύτῃ προσκατεργήσας τῇ μοναδικῇ πολιτείᾳ ἐπρόκοπτεν, εἶτα μείζονος ἀρετῆς ἐφιέμενος κατέλιπε τὴν μονὴν καὶ πρὸς τινα τῶν κατὰ μόνας ἀσκουμένων σημειοφόρων ἀνδρα, ὃ Δομέτιος τοῦνομα, ἀφίκετο, μεθ' οὗ χρόνους τρεῖς μικροῦ δέοντος νηστεία

καὶ ἀγρυπνία καὶ τῇ λοιπῇ σκληραγωγία τρυχόμενος διετέλεσε. Τοσοῦτον δὲ ἐπέδωκεν ἑαυτὸν τῇ ἀρετῇ ὥστε καὶ φωνῆς θείας ἀκούσαι λεγούσης αὐτῶ. Δαμianὲ οὐ μόνον τὸ ἑαυτοῦ δεῖ σε ζητεῖν, ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν ἐτέρων κατὰ τὸν θεῖον Ἀπόστολον. Τοιαύτης τινὸς φωνῆς ἀξιοθεῖς κατέλαβε τὴν Θετταλίαν

5 τὴν ἕρημον καταλιπὼν καὶ εἰς τὰ τοῦ Ὀλύμπου Τέμπη παραγενόμενος τὰς ἐκεῖ κώμας ἐκήρυττε λαμπρᾷ τῇ φωνῇ τὸ μετανοεῖτε, πολλοὺς δὲ πρὸς θείας ὁδοὺς πορεύεσθαι καὶ τῶν ἀδικιῶν ἀπέχεσθαι παρεσκεύασεν. Ἄλλ' ὁ ἀρχέκακος καὶ μισόκαλος διάβολος μὴ δυνάμενος ὄρᾶν τὸ ἀγαθὸν ἐπὶ τὸ κρείττον προβαίνειν τινὰς τῶν Ἀγαρηνῶν καὶ τῶν πιστῶν οὐκ ὀλίγους διήγειρε κατ' αὐτοῦ

10 πλάνον καὶ ἀπατεῶνα τοῦτον ἀποκαλοῦντας καὶ εἰ δυνατόν ἦν θανατῶσαι ζητοῦντας. Οὗτος δὲ ὡς χριστομίμητος καταλιπὼν τὰς ἐκεῖ κώμας ἀνεχώρησε καὶ εἰς τὰ μέρη τοῦ Κισσάβου καὶ τῆς Λαρίσσης παρεγένετο. Μετὰ μικρὸν δὲ κάκειθεν ἀπάρας, τὰς διαβολὰς τῶν τῆς ἀληθείας ἐχθρῶν φεύγων καὶ τὴν εἰρήνην ζητῶν τὰ τῶν Ἀγραφῶν ὄρη κατέλαβε καὶ πάσας τὰς ἐκεῖ κώμας

15 διδάξας τοὺς ἐν αὐταῖς οἰκοῦντας χριστιανούς τῇ ὁρθῇ τῶν χριστιανῶν πίστει ἐμμένειν ἐστερέωσεν. Ἄλλ' ἐπεὶ κάκει πλάνος καὶ ψευδομόναχος ὠνομάσθη παρά τινων καταλιπὼν καὶ ταύτας τὰς κώμας διὰ τὸ ἀτάραχον εἰς τὸν Κισσαβον αὐθις ἐπανῆλθεν, ἐν ᾧ μοναστήριον οἰκοδομήσας μικρὸν καὶ ὀλίγους τῶν μοναχῶν συναθροίσας τῷ Θεῷ μετ' αὐτῶν τὰς συνήθεις εὐχὰς ἀνέπεμπεν

20 καθ' ἑκάστην. Πολλοὶ δὲ κάκεισε πρὸς τὴν τούτου συνέτρεχον ζήτησιν· νουνεχῆς γὰρ ὢν ἐτύγχανεν ὁ ἀνὴρ καὶ χαρισμάτων θείων κεκοσμημένος. Διὰ τινὰ δὲ χρεῖαν, μᾶλλον δὲ τῆς τῶν χριστιανῶν ὠφελείας ἕνεκα, τῆς μονῆς ἐξελεθὼν καὶ εἰς τινὰ κώμην παραγενόμενος, ἧτις Βουλγαρινὴ ὀνομάζεται, ἐκρατήθη παρά τινων Ἀγαρηνῶν, οἱ τῷ τῆς Λαρίσσης ἄρχοντι ἀπαγαγόντες αὐτὸν

25 παρέδωκαν, ὃς ἐρωτήσας αὐτὸν τίς καὶ πόθεν ἐστὶ καὶ τίνας χάριν τὰς κώμας διέρχεται τοὺς χριστιανούς μὴ πρίασθαι τι ἢ πωλεῖν τῇ Κυριακῇ διδάσκων, μικρὸν ἐσίγησε τὴν ἀπόκρισιν ἐκδεχόμενος. Καὶ ὁ ἅγιος πρὸς ὠφέλειαν, μᾶλλον δὲ πρὸς σωτηρίαν τῶν χριστιανῶν ταῦτα ποιεῖν ἀπεκρίνατο. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἄρχων τῇ εἰρηκτῇ τοῦτον ῥιφθῆναι προσέταξε τύπας πρῶτον σφοδρῶς

30 καὶ ἀλύσεις βαρεῖας τῷ τραχήλῳ καὶ τοῖς ποσὶ τούτου περιθεῖς· ὃς ἡμέρας δεκαπέντε καὶ μικρὸν τι πρὸς ἐν τῇ φυλακῇ ἐκαρτέρησεν ἄρτου βραχὺ καὶ ὕδατος μετὰ δευτέραν ἢ τρίτην ἡμέραν παρά τινος τῶν ἀπίστων δεχόμενος καὶ πληγὰς καθ' ἑκάστην πλείους τῶν ἑκατὸν καθ' ὄλου τοῦ σώματος προστάξει τοῦ ἄρχοντος λαμβάνων καὶ ἀναγκαζόμενος ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν

35 οὐκ ἐπέισθη, ἀλλὰ τῇ ὁρθῇ τῶν χριστιανῶν πίστει μεγαλοφώνως ἐμμένειν ἐκραύγαζε γενναίως πάντα ὑποφέρειν. Ὁ ἄρχων δὲ καὶ αὐθις ἔμπροσθεν αὐτοῦ παραστῆναι τοῦτον ἐκέλευσεν, ὃς ἐρωτήσας αὐτὸν παραστάντα, ὡς καὶ πρότερον καὶ ὁρθῶς φρονοῦντα τοῦτον ἰδὼν κολακεύειν ἐπεχείρησε τιμὰς τε

40 καὶ δωρεὰς παντοίας δοῦναι αὐτῷ ὑποσχόμενος, εἰ τὸν Χριστὸν ἀρνήσασθαι βουληθῆ καὶ τῇ τούτου θρησκείᾳ, τῇ τῶν Ἀγαρηνῶν φημί, προσελθεῖν. Ὁ δὲ

τοῦ Χριστοῦ μάρτυς γενναίως ἀνταπεκρίθη· μή μοι γένοιτο, ἔφη, τὸν Χριστὸν μου καὶ Θεὸν ἀρνησασθαι, ἀλλὰ καὶ πῦρ καὶ ἀγχόνην καὶ πᾶσαν ἄλλην βίασαν ὑπὲρ αὐτοῦ δέξασθαι προαιρουῖμαι. Ἐπει δὲ τοῦτον ἀμετάτρεπτον εἶδεν ὁ ἄρχων καὶ τῇ πίστει ἐμμένοντα, τῇ ἀγχόνῃ πρῶτον, ὕστερον δὲ τῷ πυρὶ παραδοῦναι ἐκέλευσε. Καὶ δὴ λαβόντες αὐτὸν οἱ δῆμιοι καὶ εἰς ὃν τόπον 5 τοὺς καταδίκους εἰώθασι φονεύειν ἀπαγαγόντες ἐκρέμασαν. Εἰς δὲ τῶν παρεστῶτων δημίων πελέκει τὸν ἅγιον κατὰ τὸ μετάφρενον κρούσας καὶ τὸ καλώδιον μεθ' οὗ ἀπηώρητο κόψας εἰς γῆν κατήγαγεν ἔτι ἐμπνέοντα. Οἱ δὲ λοιποὶ τῶν ἀσεβῶν ὡς εἶδον αὐτὸν ἔτι ζῶντα πυρκαϊάν μεγάλην ἀνάψαντες κατὰ τὸν τοῦ ἄρχοντος λόγον μετὰ σπουδῆς μέσον ἔθηκαν καὶ τελείως κατέκαυσαν. 10

Εἶτα τὴν αἰθάλην συναΐζαντες τῷ παραρρέοντι ποταμῷ, ᾧ Πηνειὸς τοῦνομα, ἀπέρριψαν. Καὶ οὕτω τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον, ὃν ἐπόθησεν εἴληφε παρὰ τοῦ ἀθλοθέτου Χριστοῦ, ὑπὲρ οὗ στερωῶς ἐνήθλησεν, οὗ ταῖς πρεσβείαις Χριστὸς ὁ Θεὸς καὶ ἡμᾶς ἐλευθέρωσον τῶν ὄρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν καὶ σώσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος. 15

ᾠδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν τὴν..

Νουθετιῶν καὶ ἐκδιδάσκων πάντας, ὅσοι, πρὸς τὴν εὐσέβειαν ἀνεπερώθης τὸν νοῦν· διὸ καὶ ἐνήθλησας ὑπὲρ τῆς πίστεως καὶ ἐκραυγάζεις εὐλογητὸς εἰ Κύριε ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ὁ λαμπρότατός σου βίος καὶ περιδοξὸς μαρτύρων καύχημα ὡς ἀστραπή πᾶσαν γῆν διέδραμεν, ἔνδοξε, καὶ πάντας ἠγειρε τοῦ δοξάζειν σε, Δαμιανέ ἀήτητε, καὶ Θεὸν τὸν πάντων κτίστην.

Νέος ὄντως ἀνεφάνης καὶ σιερρότατος πρόμαχος πίστεως τὰς μηχανὰς τῶν ἐχθρῶν δυνάμει τοῦ κτίστου σου συντριψας, ἔνδοξε, ᾧ καὶ ἔψαλλες εὐλογητὸς εἰ κύριε. Θ'.

Ἰκετεύομεν οἱ δοῦλοί σου, πανάχραντε, καὶ ἀνακράζομεν τῷ σῷ νίῳ καὶ Θεῷ ρυθῆναι τοὺς πίστει σε ἠμνοῦντας πάντοτε καὶ δοξάζοντας καὶ μετὰ τόκον ἄφθορόν σε παρθένον φυλαχθεῖσαν¹.

¹ Σὲ παρθένη φυλαχθεῖσα τὸ χ. Τὸ κείμενον τῆς Τυβίγγης «καὶ δοξάζοντας τῆς τοῦ ἐχθροῦ κακώσεως καὶ παντοίας ἄλλης βλάβης».

ᾠδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ἀπάντων προέκρινας, τρισμάκαρ, γηῖνων τὴν θεϊάν ὄντως ἔφεσιν ὑπὲρ ἧς ἐνήθλησας καὶ κατεπολέμησας δράκοντα τὸν δόλιον, τὸν ἐνοχλοῦντα πιστοὺς Χριστὸν ἐνδυναμοῦντά σε ἔχων, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ξέομενον, πάτερ, σου τὸ σῶμα, τυπτόμενον καὶ τῇ πείνῃ πιεζόμενον λίθοις τε βαλλόμενον καὶ πυρὶ διδόμενον, ὅλως οὐκ ἐδειλίασεν, ἀλλ' ὥσπερ ἄσαρκος γενναίως ἐκαριτέρησας πάντα ὑπὲρ τῆς Τριάδος, ἦν, μάκαρ, ὡμολόγεις.

Ἰδὼν σου Θεὸς τῆς διανοίας παμμάκαρ τὸ καθαρὸν τε καὶ ἀθόλωτον χάριν ἐδωρήσατο τῇ καθαρωτάτῃ σου γινῶναι τὴν σὴν ἄθλησιν ψυχῇ πανένδοξε, μαρτύρων καλλονὴ καὶ ὁσίων καύχημα καὶ δόξα Δαμιανὲ γενναῖε. Θ'.

Ὁ πᾶσαν τὴν κτίσιν περιέχων δρακί ἐν τῇ μήτρᾳ σου κατώκησε, κόρη, καὶ ἀνέλαβε θέλων τὸν πλανώμενον σάρκα ὁ φιλόανθρωπος σῶσαι τὸν ἄνθρωπον, ὃν πάντες ἐδλογοῦμεν, παρθένε, καὶ σὲ ἀνυμνοῦμεν εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Ἄπας γηγενής.

Ῥφθης ἀληθῶς Τριάδος, μακάριε, στερρὸς ὑπέρμαχος· τὰς τῶν ἐναντίων γὰρ βουλὰς καὶ πεύσεις πάσας ἠφάνισας καὶ τὸ τῆς πλάνης ἄθεον αὐτῶν διέλυσας ὡς ἀράχης ἰστόν, παναοίδιμε, τῶν μαρτύρων ἡ δόξα καὶ καύχημα.

Σήμερον φαιδρῶς ἡ Λάρισσα, ἐνδοξε μάρτυς, εὐφραίνεται ἐπὶ τῇ ἀθλήσει σου θερμὸν προστάτην πρὸς τὸν φιλόανθρωπον σὲ κεκτημένη πάντοτε καὶ ἀντιλήπτορα καὶ μεσίτην, διὸ ἐλευθέρωσον πειρασμῶν ταύτην, πάτερ, καὶ θλίψεων. Θ'.

Σῶσον ὁ Σωτὴρ τοὺς δούλους σου ἅπαντας τοὺς σὲ δοξάζοντας ταῖς τῆς κνησάσης σε μητρὸς πρεσβείαις καὶ τοῦ σοῦ μάρτυρος Δαμιανοῦ καὶ λύτρωσιν τῶν περισιτάσεων καὶ παντοίων πειρασμῶν καὶ θλίψεων σοῖς ἰκέταις ἀεὶ πᾶσι δώρησαι.

Ἐξαποστειλάριον. Ἐν πνεύματι τῷ ἱερῷ.

Μαρτύρων τὸν λαμπρότατον οἱ πιστοὶ συνελθόντες Δαμιανὸν ὑμνήσωμεν πάντες ὕμνοις συμφώνως· ὑπὲρ Χριστοῦ γὰρ ἠθλήσε καὶ σὺν ἀγγέλοις χορεύει μάρτυσι καὶ προφήταις τὸν Σωτῆρα δυσωπῶν σῶσαι τοὺς πόθῳ τελοῦντας τὴν ἰεράν αὐτοῦ μνήμην. Θ'.

Παρθένε παναμώμητε, ἡ τεκοῦσα τὸν πάντων δημιουργὸν καὶ Κύριον τοῦτον αἴτησαι πάντας ρυσθῆναι πάσης θλίψεως τοὺς ὑμνοῦντάς σε σῶζε πόθῳ καὶ μεγαλύνοντας κόρη καὶ ἀληθῶς πανάχραντε παρθένον ὁμολογοῦντας καὶ μετὰ τόκον φανεῖσαν.

Εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἦχος δ'. ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι.

Τῶν ἀγγέλων συνόμιλος, τῶν ὁσίων δμόσκηνος, τῶν μαρτύρων γέγονας ἰσοστάσιος, Δαμιανὲ γενναϊότατε, πιστῶν περιτείχισμα, ἐκκλησίας καλλονὴ καὶ τῆς πίστεως πρόμαχε· ὅθεν ἅπαντες εὐφημοῦμέν σε πόθῳ συνελθόντες καὶ Χριστὸν δοξολογοῦμεν, τὸν σὲ λαμπρῶς καταστέφαντα.

Δεῦτε πάντες ὑμνήσωμεν καὶ πιστῶς μελωδῆσωμεν τῶν μαρτύρων ἄσμασι τὸν λαμπρότατον Δαμιανὸν τὸν νικήσαντα στερρῶς τὸν ἀντίπαλον καὶ τὰς τούτου μηχανὰς καὶ πιστοὺς ἐκδιδάξαντα πίσιν ἐνθεον καὶ τηρεῖν καὶ φυλάττειν δυσωποῦντας ταῖς πρεσβείαις σου, τρισμάκαρ σῶζε τοὺς πόθῳ τιμῶντάς σε.

Ἐξ Ἑλλάδος ἀνέτειλας ὥσπερ ἥλιος ἄδυτος καὶ πιστοὺς ἐφώτισας, μάρτυς ἔνδοξε, καὶ πρὸς τὴν Λάρισσαν ἔφθασας, ἐν ἣ καὶ ἐνήθλησας ὑπὲρ πίστεως, σοφέ, τὸν Χριστὸν ἔχων πρόμαχον· διὸ ἅπαντες οἱ πιστοὶ ἐκτελοῦμεν καὶ τιμῶμεν τὴν σὴν ἄθλησιν προθύμως, Δαμιανὲ γενναϊότατε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸν κατὰ τῶν τυράννων ἀνδρικῶς παραταξάμενον, Δαμιανὸν τὸν ἀήτητον μάρτυρα, μελωδικῶς οἱ πιστοὶ εὐφημήσωμεν· ἀντίστη γὰρ τῷ Βελίῳ γενναίως καὶ τὰς τούτου μηχανὰς τελείως διέλυσε, τὸν Χριστὸν ἐν μέσῳ ἀπίστων κηρύξας, Θεὸν ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπον ἐν δυοῖ ταῖς φύσεσι γνωριζόμενον· διὸ μετ' ἀγγέλων καὶ μαρτύρων ἐν οὐρανοῖς αἰεὶ ἐπαγάλλεται τὴν θεῖαν λαμπρότητα καθορῶν, ἣν καὶ πρεσβεύει ἀδιαλείπτως ὑπὲρ τῶν πιστῶς ἐκτελούντων τὴν μνήμην αὐτοῦ.

† Ὁ Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσύλων

ΙΕΖΕΚΙΗΛ

Ἐν Καρδίτῃ